

szins accep-
zwaar kun-
En omdat
n. Wijn bin-
de kerke-
ten, en dat
strekke hun
an zulk een
iet te onder-

deze voor-
den nevel.
sonder meer
is of niet;
r daar loopt
is iemand,
eener min-
n meerdere
in die meer-
eren Dr Bos
volgt, daar
t is juist de
gadering in-
e „veronge-
particuliere
ggen: neen,
zeggen, en
st, uitzonde-
n Schrift en
rachten hun
lelijke argu-
bezwaarden”
ettig, dan
daarover
geding?
verkelijkheid
is de feite-
lft zeggen:
et dóór. En
kracht, aan
gezien, met

synode, zoo
at bezit als
er een eigen
zijn we dan
toestand, die
P. D.

ing

reformeerde
Het wordt
er hand ge-
ls Groen van
de ééne bij
bij de Kam-
egen de val-
Comité heeft
aanbod van

dat het voor
ermate moe-
in de huidi-
taten uitgaan.
worden sys-

Of men het

van Prof. C.
OLICA". Een
biedt van de
de artikelen
ynodocratie".
ondernomen
de kerken ter
boek wordt
e, waarin de
van leeruit-
er duidelijke
EN dit boek,
450 pagina's,
0 cent per
den!

tsluitend ter
ler de „syno-
dat de kerke-
r verzending
leden, welke
met het oog
ste bedoeling
d beschikbaar
„synodalen”.
eld worden.
d per giro
p. 525238 ten
nsingel 32 te
2 Jan. binnen
van de ver-
En van een
t meer sprake

laren van het
g uitgevoerde
zullen komen.
tschieden noo-

diger dan ooit! Tenslotte is het Comité van plan, ook zelfstandig, namelijk op die plaatsen waar geen vrijgemaakte gereformeerde kerk is, de verspreiding van dit boek ter hand te nemen. En het zal het zeer op prijs stellen indien door of op instigatie van de kerkeraden giften voor dezen arbeid op de postrekening van den Heer v. d. Kamp worden gestort.

Tevens is van het Rapport „Samenspreking” een zeer goedkope uitgave voor verspreiding (9 cent per stuk) bezorgd. Ook te bestellen door Kerkeraden. De D. v. Dijk, de voorzitter der jongste synode gaf een inleidend woord.

Als deze uitgaven van harte aanbevolen

K. S.

Aan onze „garnizoenskerken”

Nu de laatstgehouden Generale Synode besloten heeft om geen deputaten meer te benoemen voor de geestelijke verzorging onzer militairen, is met name voor de garnizoenskerken de actualiteit dezer verzorging weer met klem naar voren gekomen.

Vandaar dat de vraag reeds gesteld is of het niet noodig en gewenscht is, dat deze kerken zich in onderling overleg eens beraden wat hen in dezen te doen staat en welke mogelijkheden voor de geestelijke verzorging er zijn.

De kerkeraad der Geref. Kerk van Amersfoort wil nu het initiatief nemen om aan deze vraag tegemoet te komen.

Hij wil daarom die kerkeraden, die, in grooter of kleiner garnizoen, met de directe geestelijke verzorging onzer militairen te maken krijgen, verzoeken, zich door een afvaardiging hunnerzijds te laten vertegenwoordigen op een conferentie die D.V. gehouden zal worden Woensdag 23 Febr. a.s., in de Consistorie der Geref. kerk aan de Zuidsingel te Amersfoort. De conferentie begint 's morgens te 10.30 uur.

Br. A. T. v. Oosterom uit Nijmegen zal dan allereerst de bespreking inleiden over de mogelijkheden voor geestelijke verzorging, zooals de militaire bepalingen die toelaten.

Prof. Veenhof, die op de Gen. Synode praeadviseur was bij de commissie die ook de zaken betreffende de geestelijke verzorging der militairen behandeld heeft, hoopt de conferentie ook te kunnen bijwonen.

De Kerkeraad van Amersfoort doet dan ook een dringend beroep op de betrokken kerkeraden om zich op deze Conferentie te doen vertegenwoordigen.

Voor eenig overzicht is het wel gewenscht, dat deze Kerkeraden tevoren van hun afvaardiging naar deze conferentie bericht doen. Mogen wij dan verzoeken deze mededeeling toe te zenden aan br. P. Kramer, Memlingstraat 11, Amersfoort?

En mogen wij andere bladen verzoeken dit bericht over te nemen?

Theologische Hoogeschool

Officieel kan worden meegedeeld, dat de overdracht van het Rectoraat over de Theologische Hoogeschool door Prof. C. Veenhof aan Prof. B. Holwerda, zoo de HEERE wil, zal plaats hebben op Maandag 7 Februari a.s. des avonds om 8 uur in de Nieuwe Kerk aan den Broederweg in Kampen en dat de inauguratie van Prof. Dr H. J. Jager zoo de HEERE wil op den volgende dag Dinsdag 8 Februari des morgens om 11 uur zal geschieden, eveneens in de Nieuwe Kerk.

OPVOEDING EN ONDERWIJS

In den neergang (II)

Uiteraard licht het Rapport van de commissie, ingesteld ter bestudeering van de instelling van een Lichaam met verordenende bevoegdheid op onderwijsgebied, ons slechts zeer sober in over den gang van zaken in de commissie zelf.

Het eenige, dat we echter mogen vernemen, is allernuist bemoeuwigend. Het spreekt vanzelf, dat de commissie werd samengesteld uit vertegenwoordigers van de vier in den Raad van Leeraren samenwerkende organisaties. Dit zijn: de Algemeene Ver. van Leeraren bij het M.O.; het Genootschap van Leeraren aan Ned. Gymnasia; de R.-K. Leerarenver. „St Bonaventura” en de Ver. van Leeraren bij het Chr. Voorber. Hooger en Midd. Onderwijs. De voorzitter van den Raad van Leeraren werd als negende lid en voorzitter benoemd.

Over de samenwerking in deze commissie meldt het Rapport alleen:

„Het volgende Rapport heeft de instemming van alle leden, hoewel er uiteraard aanvankelijk omvangrijke meningsverschillen waren. Verschil in levensbeschouwing en politiek inzicht vormden steeds de ondertoon der besprekingen zonder bij het opstellen van de onderscheidene onderdelen van het Rapport storend te werken.”

U ziet, welk een ideale commissie door deze leden werd gevormd.

Er was wel verschil in levensbeschouwing, maar deze „werkte niet storend”. Er is geef meerderheids- en minderheidsrapport. Men werd het allen eens. Zulk een tweërlei rapport herinneren we ons anders nog

wel uit commissies, waarvan de leden allen verklaarden te buigen voor de H. Schrift. En dat was in deze commissie stellig niet het geval.

Voorts is het ook niet zoo geweest, dat men slechts die punten in een soort gezamenlijk communiqué opnam, waarover men tot genoegzame eenstemmigheid kwam. Ook dat zoo veel geloofd procédé onzer dagen behoeft niet te worden benut. De commissie onderzocht — gelijk we den vorigen keer zagen — feitelijk meer punten, dan strikt genomen tot haar opdracht behoorden.

Als U hierdoor nog niet van het wonder, dat in het werk van de commissie tot openbaring kwam, U wilt laten overtuigen, dan blijft U nog één tegenwerping over: natuurlijk was het onderwerp, dat aan de commissie werd opgedragen ter bestudeering, zoo geheel onttrokken aan het rechtstreeks gezag der Schrift, dat geloovigen en ongeloovigen door eenvoudige uitwisseling van gedachten tot overeenstemming vermochten te komen.

Een dergelijke tegenwerping zou wel een noodsprong zijn. Men zou, via de „gemeene gratie” in haar meest verwerpelijken vorm, gelijkheid van visie postuleren bij geloovigen en ongeloovigen inzake het onderwijzen der kinderen. We stelden den vorigen keer reeds vast, dat deze commissie heeft bepaald de grens voor de taak van de Overheid op onderwijsgebied. Daarover is bijna de geheele vorige eeuw gestreden. In dezen strijd is de A.R.-partij gevormd.

Daarin is ook de antithese-gedachte tot grootsche ontwikkeling gebracht.

En zou men dan hierbij een punt ontdekken, waarin die antithese zich niet doet gelden?

Bovendien is zulk een tegenwerping ook in tegenpraak met het woord van den dichter van Psalm 119, die, wetende dat „de goddeloozen hopen (hem) te doen omkomen, acht geeft op de getuigenissen” des Heeren, waarvan hij belijden moet: „Aan al het volkome heb ik een einde gezien, maar Uw bevel is zeer wijd”. (vs 95 vlg. vert. Noordtjij).

En weer rijst de vraag, hoe het dan mogelijk is, dat in deze commissie alles zonder eenige „atoring” verliep. Waarom trad de antithese niet duidelijk aan het licht?

Het antwoord is in feite reeds in bovengeciteerde uitspraak van het Rapport gegeven: Wanneer „verschil in levensbeschouwing” wel den ondertoon der besprekingen vormde, maar nooit „storende werkte”, dan is volgens geen der leden dezer commissie ooit een punt aan de orde geweest, waarin het geloof in de Schrift als eenig richtsnoer voor het leven in geding was. Anders zou de eisch van gehoorzaamheid aan de Wet Gods stellig een „storende” factor geweest zijn. Want de Wet des Heeren berust niet in het constateeren van „verschil in levensbeschouwing”, maar drijft onverbiddelijk tot het stellen van het ultimatum: zich te buigen voor den eisch van den levenden God.

Het is dan ook begrijpelijk, dat er gesproken wordt van levensbeschouwing en van politiek inzicht. Er had moeten staan: levensovertuiging en politiek belijden. Wanneer het geloofig leven naar het Woord des Heeren tot een beschouwing wordt gedegradeerd, en het uitroepen van de ordinantien van den Almachtigen Schepper, zooals Hij ze ons wilde geven in Zijn Woord, wordt gequalificeerd als een politiek inzicht, dan is de antithese reeds gedenatureerd. Dan lacht de Satan, omdat hij zijn doel heeft bereikt, wat hem negentien eeuwen geleden, toen het Evangelie van Jezus Christus voor het eerst in Europa werd verkondigd, in de stad Philippi, mislukte door het ingrijpen van den apostel Paulus.

In Philippi, zoo lezen we in Hand. 16:17, riep een slavin, onder de werking van een boozen geest van Paulus en de zijnen, dat zij „een weg tot behoud” verkondigden. Een weg tot behoud! Prof. Grosheide in de K. Verkl. merkt hierbij op, dat het roepen van deze vrouw, dat Paulus een weg van behoud naast andere, die gepredikt worden, verkondigt, een gevaar betee- kent voor het werk Gods. „Zij relativiseert het, en Paulus mag dat niet verdragen”. In zijn bestrijding richt de

apostel zich dan ook regelrecht tot den boozen geest. En door zijn bevel in den naam van Jezus Christus behaalt Paulus de overwinning.

De overwinning? Velen in onze dagen zouden dit betwijfelen. Want wat waren de gevolgen hiervan? Welk een actie werd hierdoor tegen Paulus en Silas ontketend, omdat ze mogelijk was geworden! Heel de kans om het Evangelie in Philippi te brengen is in één slag vernietigd! Paulus en Silas werden in den binnensten kerker geworpen.

Maar Paulus en Silas waren niet ontmoedigd door hun gevangenschap. Zij wisten, dat in den weg der gehoorzaamheid het Evangelie ook in Europa zou worden verbreed. Daarvan hadden zij nog juist weer het bewijs ontvangen. Hoe werd de eerste bewoner van Europa voor den Christus gewonnen? Lukas, die er getuige van was, beschrijft het ons als volgt: „En een zekere vrouw, Lydia genaamd, een purperverkoopster uit de stad Thyatire, die God vereerde, luisterde toe. En de Heere opende haar hart, zoodat ze acht gaf op hetgeen door Paulus gesproken werd.”

Wanneer we dus nooit een gelegenheid willen laten voorbijgaan om den Christus te prediken, mogen we nooit anders spreken, dan hetgeen is naar het volle Woord Gods.

En hoe is het hiermee gegaan in den arbeid der commissie? Gelukkig zijn we omtrent dezen arbeid uitvoeriger dan het Rapport mogelijk was, ingelicht door het referaat, dat door een der vertegenwoordigers van de Ver. v. Leeraren bij het Chr. V.H.M.O. in deze commissie, Dr P. Doornenbal, Rector van het Chr. Lyceum te Den Haag, is geleverd op de jaarvergadering van deze vereeniging.

In dit referaat¹⁾ behandelt Dr D. ook voorgeschiedenis en strekking van het Rapport. Dusdoende houdt hij zich ook bezig met het feit, dat allen instemden met het Rapport, en zegt daarvan:

„(die instemming) was ten aanzien van sommige punten eerst mogelijk na een uitvoerige gedachtenwisseling, die tenslotte leidde tot een zodanige formulering, dat allen door hun handtekening hun instemming met de inhoud van het rapport konden betuigen.” (pag. 7)

Gelet nu op de samenstelling van de commissie, zeggen deze woorden ons genoeg. Men heeft elkaar gevonden in een bepaalde formuleering. Men moet dus weer zijn toevlucht hebben genomen tot woorden, die in verschillende zin kunnen worden geïnterpreteerd. Want, zooals aanstonds zal blijken, de tegenstellingen zijn geenszins in alles opgeheven. We moeten dus met de woorden van het Rapport zeer voorzichtig zijn.

Maar er is nog iets ergers. We wezen er reeds op, dat men in verband met de instelling van een Lichaam een afbakening moest vaststellen voor de taak van de Overheid in engeren zin, en daarnaast voor die van het Lichaam tegenover de Overheid en de scholen. Hier heeft men zeer concrete punten opgesomd. Daarover kon men dus nooit tot overeenstemming komen, als men niet geheel gelijk den omvang van die onderscheiden taken begreep. En dus staan we voor de vraag: wie heeft hier gecapituleerd? En wie heeft hier de winst behaald?

Ter vergadering te Utrecht betoogde Prof. Dr L. W. G. Scholten, die met Dr Doornenbal de Chr. Ver. vertegenwoordigde, dat de invloed van de Prot.-Chr. had gezegevierd over de opvattingen van de anderen. Wij zijn van meening, dat, nu men gekomen is tot een zodanige formuleering, dat allen er mee in konden stemmen, en er geen sprake is van bekeering, het tegendeel het geval moet geweest zijn. Dat kan men heel eenvoudig te voren vaststellen. Want in elke samenwerking kan de door allen aanvaarde norm nooit een grotere mate van zuiverheid vertoonen, dan de verst verwerdte groep voor zich aanvaardt.

En we hopen het te bewijzen ook.

Kampen.

H. M. MULDER.

¹⁾ Verschenen als bijlage van het Orgaan „Chr. Gymn. en Midd. Ond.” van 29 Mei '48 bij Wolters te Groningen.

DE CRISIS VAN HET GEZAG

in het bedrijfsleven (IX)

Vooraf een kleine rectificatie: In ons vorig artikel op blz. 130, eerste kolom, 13e regel van onderen, had de zetter, naar ik aanneem door onduidelijk schrift van mij, achter escamotagestukjes tusssen haakjes geschildstjes geplaatst, dit moest goochelstukjes zijn.

Nu allerwegen de wekroep weerklinkt in onzen tijd om een nieuwe maatschappelijke orde en ook door een enkelen christelijken woordvoerder, gelijk wij reeds zagen, de verschijning van een nieuwe samenleving als aanstaande met blijdschap wordt begroet, komt met te meer klem de vraag op ons af, of ook wij ons zullen scharen in de rijen van hen, die naar dien nieuwen dag der menschheid hier beneden op weg zijn en aan alle acties, die daarvoor de baan willen vrij maken, onzen steun zullen verleen, of dat wij onze stem daartegen moeten verheffen en ons daartegen geestelijk weerbaar moeten maken.

Het slot van ons vorig artikel, gelijk hetgeen in de andere artikelen werd betoogd, zal het wel duidelijk

gemaakt hebben, dat wij inderdaad van oordeel zijn, dat deze ideeën praktisch moeten worden weerstaan, en dat reeds bij het begin; en dat wij de leuze van dezen algeheelen of partieelen heilstaaf op aarde niet mede kunnen aanheffen. Wij vernemen weliswaar van iemand als prof. de Gaay Fortman, dat deze nieuwe maatschappelijke orde, waarbij aan den arbeider medezeggenschap zal worden toegekend, hetgeen, naar men zegt, zelfs een wijziging van onze opvattingen over het rentmeesterschap ten gevolge moet hebben, een zaak is van rechtvaardigheid, die als zoodanig geen uitstel kan lijden, — maar wij krijgen geen antwoord op onze vraag: Of uit dit alles moet worden afgeleid, dat de maatschappelijke orde en de verhoudingen tusssen patroon of ondernemer en arbeider of employé, zooals wij deze eeuwenlang gekend hebben, en zooals die ons ook door de Heilige Schrift worden verhaald, moeten worden gekwalificeerd als bepaald onrechtvaardige orde en verhoudingen, en dat principieel genomen dan.

Nu verklaart prof. de Gaay Fortman wel (De Arbeider in de nieuwe samenleving, blz. 8) overtuigd te zijn, dat, wanneer wij er niet in slagen, langs den weg van onze normale democratische staatsinstellingen, een verandering van de maatschappelijke orde te bewerkstelligen, er vroeger of later langs revolutionairen weg nieuwe maatschappijvormen met geweld zullen worden tot stand gebracht, — maar alvorens wij met hem mee-gaan in zijn pogen, om Moscou eenige stappen voor te zijn en den wind uit de zeilen te nemen, willen wij ons toch ernstig en nuchter bezinnen op de vraag, of dit alles juist is en geboden; bovenal of dit alles is naar den wil van onzen God en Heer.

Bij die noodzakelijke kritische overwegingen willen wij er nogmaals met nadruk op wijzen, dat wij ons toch los zullen maken van schema's en begrippen, die hierbij vaak als vanzelfsheden worden gehanteerd, en die zich toch niet verdragen met hetgeen Gods Woord ons leert. Zulk een schema ligt b.v. besloten in de tegenstelling van kapitaal of bezit enerzijds en arbeid anderzijds. Want het is toch de Heilige Schrift, welke ons reeds op haar eerste bladzijden leert, dat God de Schepper is, die als de enige Eigenaar van al dat door hem geschapene den mensch schept en aanstelt als bestuurder en verzorger van Zijn eigendom. Mensch en wereld, de goederen der aarde en de rentmeesters dier goederen, zij samen bestaan alleen door de onderhoudende kracht Gods, waarmee Hij alle ding in stand houdt, door het handelen der menschen met die scheppingsgoederen bestuurt, en tot de door Hem bepaalde bestemming leidt. God is dus de Eigenaar van al onze levensgoederen, gelijk ook van ons menschen, die Zijn schepselen zijn. Hij is de Bezitter van al hetgeen Hij ons toebetroowde, hetzij veel of weinig; van Hem zijn onze grondstoffen, producten, fabrieken, machines, bedrijven, ons geld en ons goed. Van God is alles en van den mensch is niets.

Tegenover dien eigendom van God staat de mensch als door Hem geroepen arbeider, staat iedere mensch als arbeider Gods, zoowel de ondernemer als de arbeider in loondienst van dien ondernemer.

Wanneer nu tot de wereld van vandaag een oproep moet uitgaan, dan zou dit volgens ons niet in de eerste plaats moeten zijn een oproep om te komen tot een rechtvaardiger plaats voor den onder leiding van anderen werkenden arbeider in de samenleving, een roepen om een nieuwe orde, waarin dit verwezenlijkt zou kunnen worden, maar vóór alles, beginnende bij het begin der dingen, een terugroepen naar de oude orde, de Scheppingsorde, waarbij God alleen als Eigenaar wordt erkend en door den mensch als Zijn arbeider wordt gediend. In zijn werk „Eigendomsrecht en Eigendoms-plichten“ (W. Bergmans, Tilburg, 1946) doet de R.K. schrijver Dr J. H. Gillissen de treffend juiste opmerking: „De eigenaars moeten weer terug naar God.“ (blz. 252). Wanneer alle „have nots“ (niets hebbenden) ten opzichte van God den Heere, zoowel zij, die aangeduid worden te behooren tot de z.g. bezittende klasse, als zij van wie men zegt, dat zij behooren tot de z.g. arbeidende klasse, gezamenlijk en ieder voor zich dien weg terug zouden gaan tot God den Eigenaar, dan zou dit de beste en meest effectieve bestrijding beteekenen van alle eigendoms-misbruik; dan zouden de maatschappelijke misstanden met het getal der armen en behoeftigen sterk verminderen. Wij moeten vóór alles weer samen Schriftgetrouw leeren denken over God en Zijn Schepping. En wij zeggen het dezen R.K. schrijver na, wanneer hij de opmerking plaatst in zijn meergenoemd werk: „Dat de eigenaars terugkeeren, naar God, hun Heer!“ (blz. 252).

Wanneer wij dit weer recht zien, en daadwerkelijk deze erkenning beleven, dan zullen wij voorts dien eigendom Gods zien staan onder de Wet Gods en dit eerbiedigen. In één onzer eerste artikelen hebben wij er reeds op gewezen, dat dit beteekent, dat God, verbiende den diefstal van en de begeerte naar het goed van den naaste, daarmee van ons vordert, dat wij eerbiedigen zullen de separatie, die Hij zelf als Beschikker wat het beheer van Zijn goederen betreft, onder menschen heeft aangebracht. Wanneer wij dan vernemen, dat men de beschikkingsbevoegdheid aan den ondernemer over zijn onderneming wil ontnemen, en die, zooals prof. de Gaay Fortman het uitdrukt, wil gaan „vergemeenschappelijken“, dan dringt zich de vraag aan ons op: verdraagt zich dit met de Wet Gods, deze ont-eigening van de onderneming, ook al tracht men dat door filosofische constructies en onderscheidingen (als b.v. de onderneming in vermogensrechtelijken zin en de onderneming als gemeenschap), aanvaardbaar te maken, door die ont-eigening naar het schijnt te beperken tot laatstgenoemde en niet uit te breiden tot eerstgenoemde. Men kan b.v. deze onderscheidingen gebezigd vinden in het werk van prof. Mr C. P. M. Romme: „De Onderneming als gemeenschap in het recht“ (Urbi et Orbi, Amsterdam, 1946). Tegenover die onderneming in vermogensrechtelijken zin wordt dan gezegd van die onderneming als gemeenschap: „Als wezen zonder vermogen, als wezen dat niet vatbaar is voor vermogen, omdat het enkel is een geheel van samenwerking, kan de onderneming rechtens niet geconstrueerd worden tot subject van vermogen en niet tot subject van schuldverdring, van een praestatie, die voor haar geldswaarde zou hebben. En evenmin kan haar een vermogensrechtelijke verplichting worden opgelegd.“ (blz. 124). Hetgeen weer niet wegneemt, dat die als gemeenschap gedachte en voor vermogen niet vatbare onderneming toch aan die gemeenschap beslissingsrecht wil

toekennen ten aanzien van de besteding van de wel degelijk geldswaarde bezittende vermogensvermeerdering. Hier wordt dus verband gelegd tusschen 'n filosofische kip en concrete eieren. Iemand als dr J. Ph. M. van Campen motiveert zulk een beschikking in zijn werk „Onderneming en Rechtsvorm“ (Dekker & van de Vegt N.V., Nijmegen-Utrecht, 1945) met de stelling: „de eigendomsrechten van de kapitaalgevers op de ondernemingsgoederen nemen af, naarmate de zelfstandigheid van de onderneming groeit“ (blz. 24). Wij vermelden dit, om er de aandacht op te vestigen, dat bij deze nieuwe voorgestane maatschappelijke orde die filosofische onderscheiding van de onderneming als gemeenschap de bodem is, waaruit al dit nieuwe als medezeggenschap, verminderde eigendomsrechten, gewijzigde rentmeesterpositie e.d. ontkiemt. Wiens filosofische interesse er naar uitgaat, de ontwikkeling van deze filosofische idee der gemeenschap uit een recente publicatie te leeren kennen, kan ik aanbevelen het boek van den bij een mijnongeluk tragisch om het leven gekomen R.K. schrijver Pater Mr Dr Angelinus O. F. M. Cap., dat inmiddels reeds een vierden druk beleefde: „Wijzegeerige Gemeenschapsleer“ (N.V. Dekker & Van de Vegt, Utrecht-Nijmegen, 1946). Daar kan men dan kennis maken met deze vanuit het R.K. solidarisme, zij het ook met overnemen van betoogde waardevolle elementen van het totalisme (blz. 187), ontwikkelde gemeenschapsleer, waarbij als methaphysieke essentie van de gemeenschap wordt gesteld, dat zij is een morele orde-eenheid (blz. 83), geen zelfstandigheid (blz. 83), wel realiteit (blz. 182) bezittende. Ook deze schrijver roept om een nieuwe maatschappelijke orde: „Wat vóór alles voor 'n hernieuwing van de gemeenschap, voor een gemeenschappelijk welzijn vereischt wordt, is betere ordening van het maatschappelijk leven. Op de perfectioneering van die orde zal dus het streven van de gemeenschap vóór alles moeten gericht zijn.“ Waarop de schrijver terstond deze ware woorden laat volgen: „Een gemeenschap beantwoordt aan haar ideaal, als haar leden ideaal zijn en op ideale wijze samenwerken“ (blz. 94). Overigens erkent deze schrijver, dat op het terrein der gemeenschap de mensch zijn persoonlijke rechten behoudt. Een zanger, merkt hij op, behoeft zijn stem niet terwille van de zangvereniging te laten ruïneren (blz. 268). Getransponeerd in de taal van ons tegenwoordig onderwerp, had hij ook kunnen zeggen: De rentmeester Gods, dien wij eigenaar plegen te noemen, behoeft zijn onderneming niet ter wille van de onderneming als gemeenschap te laten ruïneren. Hij behoudt zijn volle recht, en, of juist gezegd: zijn volledig mandaat, zoo al niet bij volken en overheden, dan toch bij God.

P. GROEN.

Boekbespreking

Kristian Elster: **UIT DE PARADIJSTUIN.**
Uitgeverij en Drukkerij Hollandia, Baarn,
1948. Prijs geb. f 6.50.

In Noorwegen heeft Kristian Elster blijkbaar een goeden naam als schrijver. En niet ten onrechte. Het bovengenoemde boek, het eerste van een reeks romans, die in vertaling tot ons zal komen, heeft zeer goede kwaliteiten. Het is levendig en onderhoudend geschreven, vol afwisseling en goede karakterteekening.

Het begin verplaatst ons naar Oslo ten tijde der Duitse bezetting. De lezer zal getroffen worden door de overeenkomst met ons land in de jaren der Duitse overheersing. Dezelfde ellende, angst, onderdrukking en het verzet tegen den overweldiger. Het middelpunt vormt het huis van aller grootmoeder Anne Mari en haar verlamden man, den vroegeren ingenieur Hugo. Om hen bewegen zich de kinderen, getrouwd en ongetrouwd, allen hoop puttend uit het blijmoedige leven van deze vrouw, opgevoed in den Paradijstuin, de pastorie van haar vader.

Daarheen richt de schrijver dan den blik van den lezer. Men leert kennen een humanistisch-religieuze prest, die blijmoedig het leven aanvaardt; met zijn lief en leed. Dat huis wordt het centrum, als Anne Mari ondanks de waarschuwing van haar vader, met een wilden, levenslustigen, zuiver heidenschen ingenieur trouwt. Het leven brengt haar, wat haar vader vreesde: zorg om haar man, ontrouw en vurige liefde. De Paradijstuin brengt de uiteengeslagen familie bijeen, als de oude prest sterft. De herinnering aan dit geluksland, dat zij verlaten hebben, houdt hen bijeen als het leven met zijn aparte belangen van een ieder, hen dreigt te scheiden. De herinnering daaraan houdt den wilden ingenieur in het leven, ook wanneer een ongeluk hem als een verlamde langs 's levens weg laat liggen. Wanneer het bericht komt, dat de pastorie is afgebrand, sterft hij. Anne Mari wil dan nog eenmaal naar het geluksland — de hunkering van het hart naar het verloren paradijs. Daar wil zij de urn van haar man bijzetten in het familiegraf. „Zij was er zeker van dat zij er de geheimzinnige groet zou ontvangen van Hugo's ziel.“ Een vaag restje van christelijk geloof is nog bij haar achter gebleven. Daarom wil ze ook nog een psalm zingen, als de urn wordt bijgezet: „Ik weet mij geborgen in Jezus' armen“. Maar het is niet deze wetenschap, die haar kracht geeft, want deze psalm behoort bij de sfeer van den paradijstuin. De geest van dit boek

is zuiver humanistisch, het geloof in den mensch. Het geluk van het paradijs zal toch eens terug komen. De oorlog loopt ten einde, zij hooren reeds het suizen van nieuw leven en zoo staan moeder en zoon bij de urn van den heidenschen vader, vol vertrouwen op een nieuwe, betere toekomst.

Het boek teekent waarschijnlijk heel goed de geestesrichting in het moderne Noorwegen. Het is een flauw religieus getint humanisme dat geloof in de herovering van het paradijs, zooals de verzetslieden geloofden in het herstel van het geschonden vaderland na de vernietiging van het booze, de duivelse overheersing. Een troosteloos beeld van de ijdele verwachting van een van God afgedwaald volk. Ondanks de knappe uitbeelding een zeer arm boek.

Gron.

H. S.

HET BOEK VAN NU. Maandblad voor
boekenvrienden. Uitgave van de Uitgeverij
Hollandia, Baarn.

Het Decembern timer van den Zen jaargang van dit Maandblad, is grotendeels gewijd aan den zestigsten verjaardag van Jan Greshoff, dichter en essayist van naam, althans in ons land. De brief, dien hij naar aanleiding van zijn huldiging, aan Gerard van Eekeren schrijft, is typeerend voor hem. Hij geeft verslag van zijn werken en is nuchter genoeg zijn eigen beteekenis niet te overschatten. Hij is nog dezelfde aestheet van vroeger, die politiek haat als de pest en totaal ontbloot is van sociaal gevoel, daar hij niet de minste menschenmin bezit. Protestant noemt een der lofsprekers hem, omdat hij nooit ophoudt te protesteeren tegen het burgerdom, dat hij hartgrondig haat. Interessant is het te lezen wat zijn vrienden en bewonderaars zeggen van dezen realist, die in wezen toch zoo door en door romantisch is; dezen dichter, die met Marsman, du Perron en ter Braak een tijdlang den toon aangaf in Nederlandse letterkunde; den eenigen overgeblevene van het kwartet, dat door zijn heidenschen geest de kloof verbreedde tusschen kunstenaars en het volk.

De rest van deze aflevering bevat grootere en kleinere boekbesprekingen van niet christelijke recensenten, eveneens tegenwoordig mannen van naam. Heel geschikt om te zien, wat er omgaat en leeft in de niet-christelijke kunst.

Gron.

H. S.

GRONINGER Brieven

Amice frater.

Naar aanleiding van mijn opmerkingen aangaande de Utrechtsche studentenvereniging, afd. S.S.R., ontving ik het volgend schrijven. Ik meen het „wederhoor“ hier zoo royaal mogelijk te moeten toepassen en laat den goedgegeschreven brief nu volgen.

Waarde Marnix.

Naar aanleiding van Uw Groninger Brieven in De Reformatie van 6 Nov. resp. 11 Dec. zouden wij graag enkele opmerkingen willen maken. Wij willen niet in extenso op allerlei details in Uw betoog ingaan, zowel om het feit, dat wij in De Reformatie niet te veel plaatsruimte willen vragen, alsook omdat het ons ondienstig lijkt in een algemeen blad als De Reformatie allerlei zaken, die de interne kant van het S.S.R.-leven betreffen, uitvoerig te behandelen. Aangezien U echter deze punten aangesneden hebt, en deze daardoor in het midden van een uitgebreide lezerskring gelegd hebt, die deze dingen moeilijk kunnen beoordelen, lijkt het ons geboden op Uw schrijven te reageren.

In de eerste plaats zij het ons dan vergund een protest aan te tekenen tegen de wijze waarop U de betreffende zaak aangeeroerd heeft. U geeft een historische-beschrijving van de afgelopen periode, die wij, als S.S.R.-leden, die deze zaak van nabij hebben meegemaakt en zelfs het „stuk van de 22“ met volle overtuiging ondertekend hebben, en nu nog ten volle voor onze rekening nemen, niet anders dan als onjuist kunnen kwalificeren. U doet dit met een stellige zekerheid en op een waarschuwend toon, die ons met verbazing doet vragen, welke Uw kenbronnen in dit geval geweest zijn, en van wie U Uw inlichtingen ontvingen heeft. Het lijkt ons welhaast onmogelijk, dat U U hebt doen voorlichten door mensen, die ter zake kundig waren, en die de feiten binnen S.S.R. konden beoordelen. Uw conclusies zijn daarom evenmin op de feiten gebaseerd. Laten wij tot bewijs hiervan eens nader de derde en tweede alinea van onderen op pg. 99 bezien. U schrijft daar: „Ik hoorde eens een geestige jonge man, student, lid der vrijgemaakte kerk, zeggen: Ach, ik blijf in S.S.R. Ik zie dat verenigingsleven meer als spel. Het valt mij op, dat in het verhaal van den heer Puchinger dat spelelement een zo grote rol speelt“. Deze voorstelling van zaken moet op ieder, die niet van de quaesties afweet wel zeer verwarrend werken. U wekt hier n.l. de suggestie, als zouden deze zaken als spel opgevat zijn. Dit nu wijzen wij met klem van de hand. Wat is immers het geval? Zoals ieder die de publicaties van de heer Puchinger en zijn medestanders gevolgd heeft zeer goed weten kan, (en dat is toch wel een eerste vereiste, voordat men een sterk veroordelend stuk schrijft over een kleine episode uit hun werk) heeft de heer Puchinger in allerlei geschriften, reeds vanaf 1943, dus voordat het kerkelijk conflict naar een acuut en catastrofaal einde geforceerd werd, o.m. geijverd voor een hernieuwd beleven en een ernstiger studie van en een verdieping in de heilijdenisgeschriften. Als voorbeelden van deze publicaties noemen wij De Bosplan-brochure (1943),

Het Rapp...
Afd. Utre...
lingsblad...
mior. Stee...
delijke wij...
van S.S.R...
opvattinge...
formiteltst...
Kerk, Four...
en Valze B...
schilende...
vanrijke a...
studenten...
giftigen...
van jong...
S.S.R. n...
enthousias...
de Belijde...
uiting, en...
wees deze...
Puchinger...
sionele vo...
maken me...
creet is ne...
consluiten...
de S.S.R...
dit laatste...
immers al...
zeer inten...
afpraak i...
een confes...
het gerefo...
confession...
vrijgemaak...
wordt, als...
alle samen...
boze is, is...
moedighel...
vooralnog...
Alleen: de...
voor de in...
dat in Ut...
niet over...
lijkheidsfl...
interkerke...
zoals deze...
kon worde...
kerkelijkh...
uit de ver...
zij niet ko...
ting hun...
schrijf...
streden te...
compromi...
weer de i...
male onju...
THEORIE...
de interke...
heeft U o...
voorstellin...
Deze st...
telkens wi...
delen, van...
voerd. Da...
U aangeh...
bruikt is...
teren, wel...
vele ande...
episode va...
naar de V...
ger, en a...
Puchinger...
met hem...
(slot van...
dit alles...
Kerken, di...
S.S.R. en...
S.S.R. lid...
is voor on...
ten dierge...
andere zij...
tisten te...
kring aan...
de feiten...
feiten te...
bestampel...
Het is r...
held van...
ders meer...
geschriften...
het ging e...
torie van...
onjuist is...
over het i...
U staat n...
lijk blijkt...
kerkelijke...
als H. de...
Gereforme...
Wij menei...
wel degel...
plicht, die...
formeerde...
te vorme...
elkaar. W...
voorzichti...
er feiten...
verder ru...
lang er o...
staat ten...
Schilder o...
shofen ge...
S.S.R.? J...
en niet in...
lopen“. W...
medewerke...
vormden...
U, dat Pr...
met S.S.R...
moeten, in...
kerkelijke